

AMEM LA NOSTRA LLENGUA

Els catalans s'indignen quan els enemics de la nostra raça han la gosadia d'inferir agravis a Catalunya, i en canvi romanen impassibles davant les greus ofenses inferides a la nostra llengua.

I és què molts catalans no s'han adonat encara que la llengua catalana ha sigut bandejada de les escoles públiques, de la predicació, dels tribunals de justícia, dels organismes oficials i de les institucions de cultura. Sembla talment que sigui un oprobi l'ús del nostre idioma. Si es considera natural i lògic que un castellà s'expressi en la seva pròpia llengua, natural i lògic és també que un català parli i conreui son idioma. És que als catalans se'ls ha de negar el dret que es concedeix a tots els homes? És que el nostre poble no té el dret indiscutible d'estimar la seva llengua? Poden combatre's les coses artificioses i convencionals, però no les coses vives. Volen dir-nos els que combaten la nostra llengua, els que s'oposen a que pugui difondre's i expandir-se lliurement, què farien si algú s'atrevis a perseguir la llengua llur? Segurament exclamarien amb gran indignació, que la llengua és sagrada i que ningú pot oposar-se a que parlin llur propi idioma. Doncs, pensin que nosaltres també amem la nostra parla i que ens és molt desplaent que se'ns obligui a usar una llengua que no és la nostra.

Les llengües i els costums no poden imposar-se. Imposar una llengua és sempre una arbitrarietat revoltant. Els pobles que tenen un alt concepte de la llibertat, del respecte i de la tolerància, són enemics, per naturalesa, de les imposicions i de les tiranies. La tirania no la practiquen sinó els pobles caducs i febles. Si Catalunya hagués de governar Espanya, hauria un gran respecte per la llengua i els costums dels pobles que l'integren. Catalunya ha sigut sempre terra de llibertat. La tirania no s'avé amb la nostra idiosincràsia. I si som tolerants i trovem l'esperit amarat de llibertat, és natural que les ofenses ens fereixin com dards brunzents i facin xarbotar la sang del nostre pit. Els pobles generosos són els més susceptibles. Catalunya no demana cap privilegi; desitja únicament que la seva llengua ocupi el lloc que per la seva gloriòsa història li pertoca. No és just que en un estat on es parlen varies llengües, es dongui a una sola tots els honors i tots els privilegis. Els espanyols de parla no catalana, han de comprendre que cometem una gran injustícia oposant-se a què